

1. Roz - ve - sel - te se v Ho - spo - di - nu,
Zněj har - fa k slá - vě je - ho či - nů,
spra - ved - li - ví a u - přím - ní!
ná - stro - je hud - by, lout - no, zni!
No - vou pí - seň pěj - te, sla - dit všechno chtějte
k slá - vě pra - vé - mu jen slo - vu Bo - ží - mu,
dí - lu tr - va - lé - mu, nás tě - ší - cí - mu.

2. Spravedlnost a soud s Bohem jdou / a milosti je plná zem. / Nebesa slovem stvořena jsou, / roje hvězd jeho rozkazem. / Také moře stvořil, / do propasti vložil, / ctí ho všechna zem. / Světu stvořenému, / jím postavenému, / je mocným Pánem.

3. Národů radu ruší Bůh sám, / úmysly jejich nejsou nic. / Ve věčné radě sklání se k nám / a moudrost jeho bez hranic. / Blažený lid onen, / kde Hospodin Bohem, / lid vyvolený / za jeho dědictví, / Bůh v milosrdenství / shlíží naň, věrný.

4. Ten, který každé srdce stvořil, / patří na skutky všech lidí. / Král, jenž se Bohu v lásce kořil, / vysvobození uvidí. / Hospodin je náš štít, / on může vyprostit, / naději nese; / duše k němu vzhlíží, / pomoc už se blíží, / rozveselme se!

T: Samuel Verner, Evangelický zpěvník, 1979

M: Pseaumes octante trois de David, 1551